

Întâlnire cu frații slujitori Chizătău – 7 septembrie 1990

Ewald Frank

S-a hotărât să vorbesc în engleză în această seară. Dar pentru mine nu este nicio diferență. Eu sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu pentru această ocazie și cred că a fost hotărât de Dumnezeu să fim împreună aici, în această seară. Văd în mijlocul nostru mulți frați și de asemenea câteva surori. Și cred că sunt prezenți aici și frați slujitori.

Vom avea câteva minute în această seară și poate vă voi spune unele lucruri pe care le-am experimentat. Nu este un serviciu de predicare, ci dorim să fim informați.

Cel mai important lucru este să-L iubim pe Domnul nostru, să-L cunoaștem printr-o descoperire divină; nu numai prin intelect, ci prin descoperire divină. Pavel a scris galatenilor: „*Evangelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească*” și el spune „*n-am primit-o... de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos*” [Gal. 1:11-12]. Și astăzi este la fel. La Dumnezeu nu se schimbă nimic. Este același Cuvânt astăzi, același Duh Sfânt, aceeași descoperire, aceeași Evanghelie, aceleași învățături care au fost la început. Și noi credem că Biserica trebuie să se întoarcă la original. Nu avem învățături noi; avem vechile învățături ale Bibliei care au fost aduse din nou la lumină în vremea noastră. Dar noi predicăm același Cuvânt care a fost predicat de apostoli.

Eu cred că fiecare a avut o experiență personală cu Domnul, că știți despre o zi când Hristos a devenit Mântuitorul vostru personal și voi știți o zi în care ați făcut un legământ cu El. Noi credem în pocăință, credem în botezul în Numele Domnului Isus Hristos, noi credem în botezul Duhului Sfânt, noi credem Cuvântul lui Dumnezeu în totalitatea lui.

Credem de asemenea profețiile din Scriptură. Au fost lucruri spuse dinainte despre prima venire a lui Hristos și există, de asemenea, profeții referitoare și la a doua venire a Sa. Și conform Scripturii, noi credem că Dumnezeu a trimis un mesager înaintea primei veniri a lui Hristos. Și noi

credem conform Cuvântului, că El a trebuit să trimită și un mesager înaintea celei de a doua veniri.

Eu am avut un mare privilegiu în viața mea: am avut prima mea experiență cu Domnul în anul 1949. Aceasta a fost cu mulți ani în urmă, dar mâna Domnului a fost asupra vieții mele. Deja în familia noastră erau binecuvântările lui Dumnezeu. Biblia era întotdeauna deschisă, pe masă. Dar a trebuit ca eu însumi să am propria mea experiență cu Domnul. Și cum am spus, aceasta s-a întâmplat în anul 1949. Iar de atunci, eu am avut dorința de a împărtăși Cuvântul cu alții.

Au fost câteva experiențe în viața mea. În anul 1955 l-am auzit și l-am văzut prima dată pe fratele Branham. Eu nu m-am așteptat la așa ceva. Deja auzisem și văzusem alți evangheliști. În anul 1949 au venit doi frați din Statele Unite în orașul Hamburg din Germania și au predicat. Erau Richard Ruff și Hall Herman. Ei au vorbit despre un om pe care Dumnezeu îl folosește în mod deosebit: William Branham. Dar eu nu știam prea mult despre el și nici ei nu au spus prea multe. Au spus doar că Dumnezeu îl folosește într-un mod puternic.

Apoi în anul 1955, am avut privilegiul să mă aflu timp de o săptămână în adunările lui. Ceea ce am văzut într-o săptămână de adunări, ne aducea aminte de cartea Faptelor. Am văzut orbi din naștere care și-au primit vederea, am văzut cele mai mari miracole la care te poți gândi. Am plâns ceasuri întregi, datorită puterii lui Dumnezeu care a fost manifestată.

Din primul moment când fratele Branham a pășit pe platformă, în inima mea a fost ceva care m-a legat de el. Nu-l cunoșteam, dar l-am iubit. N-am știut de ce, dar mai târziu am aflat: pentru că era prorocul promis.

Vom vorbi în cele două servicii – nu în seara aceasta – ci sâmbătă și duminică, în mod special, despre calea lui Dumnezeu cu poporul Lui. Cum El dă făgăduințe, cum noi credem făgăduințele și cum le vedem împlinite.

Adevărata credință trebuie să se ancoreze într-un Cuvânt făgăduit de Dumnezeu. Dacă nu ai o făgăduință, atunci nu poți crede. Credința ta nu are nimic de care să se ancoreze. Dar dacă avem făgăduințele lui Dumnezeu, cum citim în Romani cap. 4, „*Avraam L-a crezut pe Dumnezeu*”... Cum L-a crezut el pe Dumnezeu? Dumnezeu i-a dat o făgăduință și Avraam a crezut ce a spus Dumnezeu. Credința lui s-a ancorat în Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu.

Și eu vă pot arăta din Scriptură, din Geneza 3:15 – unde Domnul Dumnezeu a dat făgăduința că sămânța va veni prin femeie să zdrobească capul șarpelui – până la Maleahi 3:1 – unde spune că Domnul va intra deodată în Templul Lui. Tot ce se referă la Domnul nostru Isus Hristos a fost spus dinainte în Scriptură: nașterea Lui, slujba Lui, suferințele Lui, moartea Lui, îngroparea Lui, învierea Lui, înălțarea Lui la cer – totul a fost spus dinainte în Scripturi. De fapt, peste 100 de prorocii s-au împlinit la prima venire a lui Hristos; și toți învățătorii din Israel nu au înțeles; nici chiar Saul din Tars, care învățase la picioarele lui Gamaliel, care fusese un mare învățător, dar nu a înțeles. De ce? Pentru că ei nu au ascultat de mesagerul pe care-l trimisese Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu dă o făgăduință în Cuvântul Său, El veghează asupra Cuvântului Său ca să-l îplinească. Și cum noi trăim acum înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos, noi avem nevoie să cunoaștem făgăduințele lui Dumnezeu pentru astăzi. Noi trăim acum. Eu trebuie să cunosc planul lui Dumnezeu pentru această zi.

În timpul lui Isus Hristos conducătorii religioși se gândeau la Moise și spuneau: „Avraam este tatăl nostru, Moise este prorocul nostru”. Dar Isus le-a spus: „*Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine*” [Ioan 5:46]. Și le-a mai spus: „*mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu*” [Ioan 8:58]. El era Cel ce vorbise cu Avraam. Dar majoritatea israeliților nu L-au primit, pentru că nu au crezut slujba lui Ioan Botezătorul.

Ioan Botezătorul a fost acela care a spus, arătând spre Isus Hristos, Mântuitorul nostru: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!*” [Ioan 1:29]. Doar cei ce au primit mesajul lui, au fost pregătiți să-L primească pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor. Și a venit timpul când cei ce-L urmaseră pe Ioan Botezătorul, L-au urmat pe Isus Hristos.

A venit timpul când noi, cei care credem mesajul acestui ceas, să nu urmăm un om, ci să-L urmăm pe Isus Hristos, să fim ucenici ai lui Isus Hristos, să-L predicăm pe Isus Hristos. Ne putem referi la Avraam, la toți prorocii, dar noi nu-i predicăm pe proroci. Noi Îl predicăm pe Isus Hristos. Ne putem referi la Pavel și la toți apostolii, chiar și la bărbatul folosit de Dumnezeu în generația noastră; dar nu-l predicăm pe Pavel, nu-i predicăm pe apostoli. Noi Îl predicăm pe Isus Hristos și pe El răstignit, ca Mielul lui Dumnezeu care a murit pentru noi. Noi predicăm că Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine. În același timp noi suntem

recunoscători lui Dumnezeu pentru toți prorocii, pentru toți apostolii și suntem recunoscători pentru slujba fratelui Branham. Eu nu aș fi aici, nu aș cunoaște aceste lucruri dacă Dumnezeu nu l-ar fi trimis pe slujitorul și prorocul Său.

Eu l-am cunoscut pe perioadă de zece ani – din 1955, până în 1965. Am 21 sau 22 de scrisori din corespondența cu el, pe parcursul acestor zece ani. Am mers cu el în aceeași mașină; el conducea și eu stăteam lângă el. Am mâncat la aceeași masă, am fost la el acasă, am fost în biserica lui, pentru că voiam să cunosc personal lucrurile. Mulți aud și sunt mulțumiți, dar eu sunt unul din aceia care trebuie să fiu convins. Eu sunt cu adevărat un martor ocular, pentru că am avut privilegiul să fiu împreună cu el și să văd cu proprii mei ochi și să aud cu propriile mele urechi ce a avut Dumnezeu de spus și ce a făcut El.

În adunările „oficiale” nu aș avea ocazia să spun ceea ce voi spune acum, ca voi să înțelegeți puțin mai bine această slujbă. Cum știți, în Vechiul Testament, în Deuteronom 18:18, Dumnezeu a spus lui Moise și poporului: „Domnul Dumnezeul vostru vă va ridica un proroc la fel ca mine!” Așa că Domnul nostru Isus Hristos a trebuit să fie un proroc. Ca proroc, El a fost Fiul omului. Pentru că atunci când Dumnezeu a vorbit lui Ezechiel a folosit de multe ori formularea „fiul omului”. Ca Fiu al omului, El a avut o slujbă profetică. Ioan 5:19-20: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai*”. Trebuie să citiți aceste două versete, Ioan 5:19-20. Sunt foarte importante, pentru că mulți oameni care cred în unitatea lui Dumnezeu nu înțeleg că Isus Hristos a trebuit să fie un „fiu al omului”, a trebuit să fie om, o ființă umană. El a mâncat, a băut, I-a fost foame, a dormit. Acestea nu sunt însușiri ale lui Dumnezeu. El a fost sută la sută om și sută la sută Domnul slavei. Dar El Și-a părăsit slava și a devenit om, El a devenit ca noi. El a trebuit să vină într-un trup de carne.

O vedeți pe Eva în Vechiul Testament și pe Maria în Noul Testament. Eva era logodită și Satan a venit la ea prin șarpe și ea a fost amăgită. Maria era și ea logodită, Dumnezeu a venit la ea prin Duhul Sfânt și a umbrat-o. Și Biblia spune că „*un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi: «Minunat Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al pacii»*” [Isa. 9:6]. Dar în zilele vieții Sale trupesti, El S-a rugat, a plâns, era un om, era un proroc. El trebuia să

fie un proroc. Și lucrurile care Îi erau descoperite – de exemplu El cunoștea gândurile care erau în inimile oamenilor, sau a putut să-i spună lui Natanael: „*Te-am vazut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin*” [Ioan 1:48]. Și Natanael a zis: „*Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!*” [Ioan 1:49]. Când Andrei l-a adus pe Simon Petru la Domnul, El i-a spus: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona*” [Ioan 1:42]. El era un proroc. El vedea în vedenie și apoi vorbea. Acest lucru este foarte important. Pentru că El a trebuit să fie un proroc. Ca proroc, El a spus: „*Tatăl este mai mare decât Mine*” [Ioan 14:28]. Ca Domn, El a spus: „*Eu și Tatăl una suntem*” [Ioan 10:30].

Când citim Scripturile, trebuie să înțelegem întotdeauna legătura în care El a spus ceva. În slujba Lui profetică, El a putut să spună ucenicilor: „*când veți intra în cetate, vă va ieși înainte un om, ducând un ulcior cu apă; mergeți după el în casa în care va intra și spuneți stăpânului casei: «Învățătorul îți zice: ,Unde este odaia pentru oaspeți, în care să mănânc Paștele cu ucenicii Mei?’»*” [Luca 22:10-11]. El a putut spune ucenicilor: „*Duceți-vă în satul dinaintea voastră. Când veți intra în el, veți găsi un magăruș legat... dezlegați-l și aduceți-Mi-l. Dacă vă va întreba cineva: «Pentru ce-l dezlegați?» să-i spuneți așa: «Pentru că Domnul are trebuință de el»*” [Luca 19:30-31]. El era un proroc. El vedea lucrurile înainte de a se întâmpla. El a putut să-i spună lui Petru: „*du-te la mare, aruncă undița și trage afară peștele care va veni întâi; deschide-i gura și vei găsi în ea o rublă pe care ia-o și dă-le-o lor, pentru Mine și pentru tine*” [Mat. 17:27]. El a făcut toate aceste lucruri ca un proroc. Era semnul că El este MESIA. Pentru că Domnul a spus prin Moise: „*Domnul Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi un proroc ca mine*” [Deut. 18:15].

Când Domnul a vorbit cu femeia de la fântână, El i-a spus: „*Cinci bărbați ai avut și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat*”. Femeia i-a spus: „*Văd că ești proroc... Știu că are să vină Mesia;... El are să ne spună toate lucrurile*”. Care a fost răspunsul lui Isus? „*Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela*”. Ea și-a lăsat gălețile cu apă și a fugit în oraș și a spus tuturor: „*Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?*” [Ioan 4:18-29].

V-am spus aceste lucruri biblice pentru a sublinia un lucru. Aceasta a fost slujba deosebită, pe care a avut-o și fratele Branham. Exact aceeași

slujbă. Când se ruga pentru bolnavi, el nu punea nicio întrebare. Avea ochii deschiși, dar vedea o vedenie. Dacă tu ai o vedenie, trebuie să-ți închizi ochii, altfel nu vezi vedenia. Este imposibil să vezi o vedenie cu ochii deschiși. Dacă ochii îți sunt deschiși, tu vezi obiectele din jurul tău, lampa, sau orice altceva. Trebuie să-ți închizi ochii și în rugăciune Dumnezeu dă viziuni, dă vise, dă daruri duhovnicești. Dar fratele Branham a fost un văzător: el nu-și închidea ochii – el pur și simplu vedea. El spunea persoanei de unde venea, de ce boală suferea, câteodată îi spunea numele, tot ceea ce îi era arătat în vedenie. Și aceasta s-a petrecut pe parcursul a exact 20 de ani de slujbă. Nici măcar o greșală. A fost desăvârșit. Pentru că a fost [la lucru] Dumnezeu, același Duh Sfânt și de aceea a trebuit să fie corect. Dumnezeu nu poate greși. Dumnezeu este întotdeauna corect. Cuvântul Lui este întotdeauna adevărat.

Când Îngerul Domnului a venit la fratele Branham... Mie îmi place să-l ascult pe fratele Branham când povestește această întâmplare. În 7 mai 1946, pe la ora 23, fratele Branham avea Biblia deschisă și citea. A îngenunchat și s-a rugat. Și când a terminat de citit Biblia și rugăciunea, s-a așezat. Și în momentul când s-a așezat, o lumină strălucitoare a venit prin plafon și a devenit din ce în ce mai strălucitoare. Apoi el a văzut o persoană pășind din acea lumină. El l-a descris pe îngerul Domnului, greutatea lui, înălțimea, cum arăta, chiar și pielea lui – toate amănuntele. Îngerul Domnului i-a vorbit și i-a spus următoarele cuvinte – asta pentru că fratele Branham tremura din cauza acelei lumini supranaturale și a apariției îngerului care pășise în această lumină: „Nu te teme! Eu sunt trimis din prezența Dumnezeului Autotputernic ca să-ți spun că viața ta neînțeleasă indică faptul că tu ai o slujbă deosebită pentru această ultimă generație”. Îngerul Domnului i-a explicat slujba Domnului Isus Hristos, semnul deosebit al lui Mesia, ca de exemplu când El i-a spus femeii de la fântână: „*Cinci bărbați ai avut și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat*”. Îngerul Domnului i-a explicat cum s-a întâmplat cu Natanael, cu samariteanca la fântână, diferite părți din Scriptură și i-a spus: „În acel timp Domnul a vorbit evreilor și samaritenilor, dar nu neamurilor, păgânilor”. Timpul nostru nu venise încă, pentru că Isus Însuși spusese: „*Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui*

Israel” [Mat. 10:5-6]. Deci în acel timp El a mers la oile lui Israel și odată a trecut și prin Samaria.

Deci îngerul i-a explicat că acesta a fost semnul special, nu semne și minuni, ci acesta a fost semnul special al lui Mesia, că El este PROFETUL despre care a vorbit Moise. Și apoi îngerul i-a explicat: „Aceași slujbă care s-a arătat atunci în fața evreilor și a samaritenilor, va fi acum pentru biserica dintre neamuri ca un ultim semn că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci, aceeași slujbă”.

Când fratele Branham și-a început slujba, chiar îngerul i-a spus: „Cum lui Moise i-au fost date două semne și ție îți sunt date două semne”. Primul semn al lui Moise a fost când el a băgat mâna în sân și când a scos-o afară, era plină de lepră. El a băgat din nou mâna în sân și când a scos-o, era curată. Acesta a fost primul semn. Dumnezeu face ceea ce vrea. El nu vă va întreba pe voi, El face ceea ce-I place.

Al doilea semn a fost că Moise a aruncat toiagul pe pământ și acesta s-a transformat în șarpe. Cineva poate că a spus: „Acesta este un magician”. Dar Dumnezeu face lucrurile în felul Lui și noi nu avem niciun drept să-L judecăm. Noi trebuie să-L respectăm pe Dumnezeu în căile Lui și trebuie să-L respectăm în tot ceea ce face. Deci, acestea au fost acele două semne deosebite [ale lui Moise].

Îngerul i-a spus fratelui Branham, în aceeași zi de mai, în 1946: „Așa cum prorocului Moise i s-au dat două semne și ție îți sunt date două semne. Primul va fi că atunci când vei lua mâna pacientului și o vei întoarce în felul acesta, pe dosul palmei tale va apărea boala de care suferă persoana respectivă”. Pacientul putea vedea cu propriii lui ochi cum se forma pe dosul palmei fratelui Branham boala de care el suferea. Putea fi cancer, tumoare, orice fel de boală – persoana în cauză putea s-o vadă. Și îngerul i-a spus: „După ce apare pe mâna ta, roagă-te. Și când persoana este vindecată, în acel moment acea boală dispare de pe mâna ta”. Aceasta s-a întâmplat de mii de ori. Din 1946 până în 1949, acesta a fost darul deosebit care a fost folosit de cele mai multe ori.

Îngerul i-a mai spus: „Dacă vei fi credincios și sincer, ți se va da un alt dar: vei cunoaște gândurile inimilor oamenilor”. Și așa s-a întâmplat. De câte ori nu i-a descoperit Dumnezeu tainele inimilor oamenilor, pe care nimeni nu le putea cunoaște. Numai Dumnezeu cunoaște toate lucrurile.

Aceasta a fost o slujbă deosebită, dar, așa cum am spus mai înainte, noi nu predicăm un om, ci suntem recunoscători Dumnezeului Atotputernic care S-a descoperit pe Sine într-un asemenea mod în generația noastră, când noi am văzut semnele învierii, noi L-am văzut pe Isus Hristos ca același ieri, azi și în veci. Amin.

Eu am experimentat personal acest lucru, l-am văzut petrecându-se cu mulți oameni în Germania și Statele Unite. Am văzut în adunări cum Dumnezeu folosea acest dar. Dar când Domnul mi-a vorbit, pe 2 aprilie 1962, a fost cea mai mare zi din viața mea. Nu există o altă zi pe care aș putea s-o compar cu aceasta. Eu nu știam că Domnul vorbește în felul acesta unor oameni. În acel timp îl cunoșteam pe fratele Branham, știam că el este un proroc. Îl întâlnisem în 1955. Dar în 1958 am înțeles din Scriptură că el este un proroc cu o slujbă deosebită. Eu nu am înțeles toate amănuntele, dar îi auzisem pe Oral Roberts, Tommy Hicks, T. L. Osborn, pe toți ceilalți evangheliști și i-am comparat cu fratele Branham. Nu era nicio slujbă ca a lui.

Dar atunci, în 1962, când am auzit vocea puternică a Domnului – aș putea imita această voce chiar acum, dar nu o fac pentru că mă tem de Dumnezeu – dar am auzit vocea Lui, foarte puternic, am auzit-o cu propriile mele urechi.

Era în 2 aprilie 1962. M-am trezit devreme, m-am dus la fereastră, am tras perdelele – tocmai se terminase noaptea, dar soarele nu răsărise încă, era chiar în zori. M-am întors de la fereastră și am îngenunchat pentru o rugăciune. Și după această scurtă rugăciune, m-am ridicat și m-am uitat pe fereastră. Și dacă aceasta de *aici* este fereastra, eu stând cam în locul *aceasta*, vocea a venit de sus din dreapta și Domnul a spus următoarele cuvinte: „Slujitorul Meu, timpul tău pentru acest oraș se va termina în curând; te voi trimite în alte orașe să predici Cuvântul Meu”.

Și pentru că vocea venea de sus și din dreapta, eu am căzut în partea stângă. Eram la pământ, nu-mi mai rămăsese niciun pic de putere în trupul meu. Un timp am zăcut la podea. Nu vă puteți închipui ce puternică este vocea Domnului, când vorbește. El vorbește ca din veșnicie, în timp. Numai după ceva vreme, nu știu după cât timp, am început să-mi mișc trupul. Mi-am împreunat mâinile în felul *acesta*, dar eram încă la podea. Am vrut să văd dacă mai am articulațiile. Am prins puțină putere, m-am ridicat, dar eram foarte slăbit, m-am uitat din nou spre fereastră și am spus

următoarele cuvinte: „Doamne, ei nu mă vor asculta. Ei au totul din abundență, ei nu sunt gata să asculte”. De abia spusese aceste cuvinte și Domnul mi-a vorbit a doua oară: „Slujitorul Meu, va veni timpul când te vor asculta. Depozitează hrana, căci va veni o mare foamete. Atunci tu vei sta în mijlocul oamenilor ca să le dai hrana”. Acesta este adevărul în fața Atotputernicului Dumnezeu! Domnul mi-a mai spus: „Nu înființa biserici locale și nu publica o carte de cântări, pentru că aceasta este semnul denominației”. Domnul mi-a mai dat unele detalii, dar nu este nevoie să intru în amănunte.

Cel mai important lucru este să mă duc din oraș în oraș și să predic Cuvântul Lui. Eu nu iau predicile fratelui Branham cu mine când predic: eu îmi iau Biblia și predic. Dar am tradus predicile fratelui Branham și le-am pus la dispoziția câtor mai mulți oameni, pentru că în aceste predici găsim mesajul acestui ceas, Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu pentru acest timp. Toate predicile lui au venit din Biblie și ne conduc înapoi la Biblie. Mesajul nu este lângă Biblie, mesajul este în Biblie. Este un singur lucru. Dacă voi nu puteți predica din această Biblie, ar trebui să nu mai predicați deloc. Puteți predica numai ceea ce este în Biblie. Dacă nu găsiți în Scriptură ceea ce predicați voi, nu o mai predicați, pentru că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu.

Cineva a venit odată la fratele Branham și i-a spus: „Eu cred că atunci când se vor deschide cele șapte peceteți, se vor afla lucruri care nu sunt scrise în Scriptură”. Și îngerul Domnului l-a avertizat pe fratele Branham și i-a spus: „Acela este un gând greșit”. Dumnezeu nu poate face decât lucruri care sunt scrise în Scriptură, nu care sunt în afara Cuvântului, pentru că noi trebuie să avem posibilitatea de a compara dacă este corect sau nu. Înțelegeți? Noi trebuie să avem posibilitatea de a compara dacă este corect. Așa cum făceau cei din Bereea, care cercetau Scripturile ca să compare dacă ceea ce li se predicase este corect.

Revenind la această experiență din aprilie 1962, trebuie să spun că în Germania situația nu era prea ușoară, pentru că în august 1961 s-a construit zidul Berlinului și era tensiune. Și eu m-am gândit că o tragedie politică va lovi națiunea noastră, ca în 1945, când toată țara era o ruină. Am strâns atunci foarte multe alimente: făină, ulei, cartofi, orez, de toate, multe alimente. Dar nu s-a întâmplat nimic, nicio tragedie, nicio foamete, nimic. Dar eu am ajuns într-o adâncă tulburare sufletească. Într-o zi am

decis: „Nu voi mai predica deloc”. Eram terminat. Deveneam din ce în ce mai nervos. Spusesem oamenilor că va veni o foamete și eu voi distribui alimente, dar nu s-a întâmplat nimic. Așa că am spus: „Doamne, eu trebuie să-l văd pe prorocul Tău, am nevoie de un răspuns”.

Și astfel, pe 3 decembrie 1962 am stat la o masă patru bărbați: eu stăteam *aici*, fratele Woods stătea *aici*, fratele Sothman stătea *aici* și fratele Branham *aici*. Și fratele Branham a vorbit despre unele lucruri, m-a întrebat de anumiți oameni din Elveția și Germania, datorită adunărilor din 1955 de care și-a amintit. Dar eu am devenit nerăbdător. Am spus: „Frate Branham, aș vrea să te întreb ceva”. El și-a ridicat puțin mâna dreaptă și a spus: „Frate Frank, pot **să-ți spun eu** ce ți-a vorbit Domnul?” Eu stăteam acolo – văzusem acest dar acționând de multe ori, dar acum eu eram acela care stătea în fața prorocului. Vă spun: el a repetat cuvânt cu cuvânt și propoziție după propoziție, în ordine exactă, ceea ce-mi vorbise Domnul pe 2 aprilie 1962, în Germania. Voi nu puteți înțelege cum m-am simțit. Nu puteam vorbi, ascultam doar.

Apoi el a spus: „Frate Frank, tu ai înțeles greșit ceea ce ți-a vorbit Domnul. Tu ai crezut că va fi o foamete naturală și ai strâns o grămadă de alimente naturale”. În continuare a spus: „Domnul va trimite o foamete după auzirea Cuvântului Său. Și hrana pe care trebuie s-o depozitezi este Cuvântul făgăduit pentru acest timp, descoperit prin Duhul Sfânt și care se găsește pe benzi”. Și apoi mi-a spus: „Așteaptă cu împărțirea hranei până când vei primi și restul hranei”. Această parte nu am înțeles-o: ce înseamnă să aștept cu împărțirea hranei – dar nu am întrebat, am lăsat-o deoparte. Să fiu cinstit, nici nu puteam să mai întreb. Era așa o atmosferă sfântă... Eram pur și simplu fără grai. Știam că sunt în prezența lui Dumnezeu, știam că nu este numai William Branham și cei doi frați acolo, știam că prezența supranaturală a lui Dumnezeu era acolo.

Mai era un lucru care m-a preocupat de fiecare dată când l-am citit. Nu înțelegeam de ce, când Pavel s-a dus la Ierusalim, a intrat în Templu a făcut un jurământ, și-a ras părul, a plătit pentru curățarea păcatelor – știți toate acestea din Faptele apostolilor. Nu înțelegeam... Mă gândeam: „Pavele, tu ești un bărbat mare al lui Dumnezeu, ai predicat despre iertarea păcatelor prin sângele lui Isus Hristos și acum te duci la Templu, plătești și faci un jurământ”. Neînțelegând aceste lucruri, am zis: „Pavele, când te voi vedea în ceruri, te voi întreba de ce ai făcut asta”.

Și atunci, pe 3 decembrie 1962, după ce fratele Branham mi-a repetat tot ce-mi vorbise Domnul, el a făcut o mică pauză și apoi a spus: „Frate Frank, nu te mai îngrijora în ce privește călătoria lui Pavel la Ierusalim. A fost în voia lui Dumnezeu”. Vă spun, am rămas pur și simplu fără grai. Știam că acest om al lui Dumnezeu era acolo, dar mai știam că și prezența supranaturală a lui Dumnezeu era acolo.

Așa cum v-am spus la început, eu sunt un martor ocular [al lucrării lui Dumnezeu] – eu am văzut, am auzit, am experimentat. Cum a scris Ioan: „ce am văzut, ce am auzit, ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții, aceea vă vestim și vouă”.

Slujba fratelui Branham ca proroc a fost complet diferită de toate slujbele din timpul nostru. Nici chiar Pavel și Petru nu au avut această slujbă. Nu era necesară. Dar era necesară în acest timp.

Sper că în viitorul apropiat veți avea mai multă literatură și veți ajunge să cunoașteți mai mult din ceea ce a făcut Dumnezeu în generația noastră. Deci, prin providența Dumnezeului Atotputernic, nu a fost alegerea mea, ci a fost decizia Lui. Eu nu am știut-o, eu nu am dorit-o, nu am căutat-o. Dar a fost hotărârea lui Dumnezeu ca slujba mea să fie legată în mod direct de slujba fratelui Branham. Și dacă este vreun alt bărbat pe fața pământului, care ne poate spune când i-a vorbit Domnul, unde și ce i-a spus și dacă i-a fost confirmat de către proroc, atunci eu mă așez jos și nu voi mai vorbi, pentru că Dumnezeu nu folosește doi sau trei în același timp. El folosește întotdeauna un singur om – și eu nu sunt aici ca să vorbesc despre mine însumi. De câte ori nu aș fi dorit ca Domnul să fi chemat pe altcineva! Pentru că dacă ești un slujitor al lui Dumnezeu, trebuie să treci prin multe lucruri pe care nici tu nu le mai înțelegi. Uneori ești pe cele mai înalte culmi în prezența lui Dumnezeu, iar alte ori cobori în cele mai adânci văi și spui ca Ilie: „Doamne, nu sunt mai bun decât părinții mei. Ia-mi viața. Eu sunt terminat. Nu mai vreau să mai predic deloc”.

Dar pentru a încheia această relatare, vă spun că fratele Branham a fost luat pe 24 decembrie, care era exact ziua mea de naștere. Noi avusesem musafiri în acea seară și imediat după ce acești musafiri au plecat, m-am dus la culcare și imediat după ce m-am întins – nu știu exact ce a fost – dar l-am văzut pe fratele Branham pe un nor. Era aplecat puțin înainte și mergea în sus. Poate era un vis, dar eu am spus: „Frate Branham,

tu nu ești Fiul omului. Ce faci pe acel nor?” Eu nu știam că el fusese luat. Eu locuiam în Germania, el locuia în Statele Unite. Așa că nu știam nimic despre acest lucru, dar l-am văzut urcând pe un nor.

Când mai apoi am auzit că a murit, am plâns zile în șir. Mi se părea că lumea se prăbușește. Am spus Domnului: „Doamne, singurul om pe care l-ai avut, l-ai luat. Unde este Mireasa, unde este o asemenea slujbă, ce se va întâmpla acum?” Am plâns până când n-am mai putut. Apoi m-am dus la înmormântare. L-am văzut pe fratele Branham în sicriu și am plâns din nou. Când am ajuns la cimitir și când sicriul a fost pus în groapă și câteva mii de oameni cântau: „Crede numai”, eu n-am putut cânta. Am plâns și m-am gândit în inima mea: „Toți pot cânta, dar nimeni nu crede”. Toți cântă: „Crede numai, crede numai!” și atunci eu m-am gândit: „Trupul aceluia care a crezut într-adevăr, este acum îngropat”. Și am plâns din nou. Am spus doar: „Doamne, eu nu înțeleg asta. Nu știu ce se va întâmpla”. Chiar am spus: „Eu nu mai vreau să trăiesc”. Pentru mine totul se terminase, așa fi vrut chiar să fiu îngropat împreună cu el.

Dar în aceeași zi, când m-am întors în camera de hotel, plânsul s-a oprit. O pace a venit peste mine și ceva a început să-mi vorbească în inima mea. Vă spun adevărul. Dacă vorbește în inima mea, vă spun că a vorbit în inima mea. Când am auzit vocea, vă spun că am auzit vocea. Am auzit vocea Domnului de câteva ori: în Marsilia – Franța, în Danemarca, cu diferite ocazii am auzit vocea Domnului. Dar sunt aproape opt ani de când am auzit ultima dată vocea Domnului.

Însă atunci când m-am întors de la funeralii, pacea lui Dumnezeu a coborât în cameră. Nu v-o pot explica. Ceva a început să vorbească în inima mea: „A sosit timpul tău, ca să împarți hrana depozitată”. A vorbit din nou: „A sosit timpul tău, ca să împarți hrana depozitată”.

Așa că ziua următoare am chemat câțiva frați: pe fratele Borders, Billy Paul Branham, fratele Green și pe alții și le-am spus ceea ce mi-a vorbit Domnul și ce trebuia făcut chiar atunci: cum trebuie tipărite predicile fratelui Branham... am avut, de fapt, responsabilitatea din partea lui Dumnezeu, ca prima predică să fie tipărită. Fără fratele Frank n-ar fi niciun mesaj pe pământ, astăzi. Dumnezeu m-a folosit pentru că El a dat trimiterea dinainte.

Deci, eu am știut că această hrană duhovnicească trebuia împărțită. Aveam nevoie de ea în limba engleză ca să poată fi tradusă și dată în

diferite limbi. I-am rugat pe frați: „Vă rog, tipăriți predicile și trimiteți-le la noi”. Și de fapt așa a început lucrarea.

Nu a fost dorința sau gândul meu. A fost, așa cum am spus deja, așa cum a hotărât Dumnezeu. Și așa cum am spus deja, slujba mea este legată de slujba fratelui Branham și se desfășoară pe două planuri. Eu predic Cuvântul lui Dumnezeu în lumina descoperirii pe care a dat-o Dumnezeu. Dar nu spun: „Prorocul a spus, prorocul a spus”, sau „William Branham a spus”, „William Branham a spus”. Eu nu spun: „Pavel a spus, Pavel a spus”, sau „Petru a spus, Petru a spus”. Nu! Pur și simplu predic Cuvântul lui Dumnezeu. Totul din Vechiul și din Noul Testament. Dar predic în lumina – după cum am spus – pe care a dat-o Dumnezeu.

Este un mare privilegiu că putem ști ceea ce a făcut Dumnezeu. Mă adresez în special fraților slujitori: nu luați anumite „specialități”. Predicați Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod echilibrat. Nu luați un anumit lucru ca să vorbiți numai despre acesta. Să nu aveți „specialități”, „învățături speciale”. Predicați întreg planul lui Dumnezeu, predicați cu dragoste cu înțelepciune, cu înțelegere, nu judecând, nu condamnând – ci cu o inimă care simte cu oamenii. După cum știți, eu am predicat în toată lumea. Și Dumnezeu a deschis uși în multe denominații. Uneori poți merge puțin mai departe, dar alteori nu poți merge prea departe. Dar practic am predicat în aproape toate denominațiunile.

Odată am predicat într-o biserică romano-catolică. Mi se părea imposibil să predic acolo. Era în Africa de Sud. Cunoșteam acolo un episcop protestant. El m-a auzit predicând. Acest episcop a venit în adunările pe care le-am ținut în Malawi. El a fost un fumător, bețiv și afemeiat. Dar când a intrat în adunare, Duhul lui Dumnezeu a venit peste el. El a plâns, s-a pocăit și apoi a fost botezat în Numele Domnului Isus Hristos, dar nu și-a părăsit imediat denominațiunea lui. El își folosea încă, atunci când avea nevoie, hainele clericale. Când i-am spus că vreau să țin câteva adunări în Africa de Sud, el a spus: „Eu voi merge înaintea ta și voi pregăti adunările”. Și astfel, într-o duminică dimineața prima întâlnire a fost într-o biserică catolică, a doua a fost într-o biserică luterană, a treia a fost într-o biserică baptistă și a patra a fost într-o biserică penticostală. Dar în acea biserică catolică, pentru prima oară în viața mea, am văzut cum se procedează în catolicism. Unul tămâia de colo-colo, altul suna din clopot. Am văzut toate acele lucruri. Dar nu am judecat. Nu știam ce se întâmplă,

dar eu îi iubeam pe oameni. Nu-mi plăcea ceea ce făceau ei, dar îi iubeam pe oameni.

Am așteptat momentul când totul s-a terminat și am cerut să vorbesc. Am vorbit despre Ioan cap. 3. Nu am putut vorbi despre mesaj. Aceștia erau necredincioși. A trebuit să încep cu Ioan cap. 3. „*Voi trebuie să fiți născuți din nou*”. Și Dumnezeu a fost cu mine într-un mod atât de puternic! După o jumătate de oră de predicare, am făcut chemarea la altar. Și am spus: „Toți cei ce vor să-și dedice viața lui Isus Hristos, să-și ridice mâna”. Apoi am spus: „Ridicați-vă în picioare!” Ei s-au ridicat și eu m-am rugat cu ei. Și 65 de persoane, în acea duminică dimineată, în acea biserică catolică și-au predat viața lui Isus Hristos. După ce m-am rugat pentru ei, am spus: „Puteți să vă așezați”. Și apoi le-am spus: „Dumnezeu a folosit un om în generația noastră, numele lui este William Branham. Dumnezeu a făcut lucruri mari prin el și dacă sunteți interesați să știți mai mult despre aceasta, dați-mi adresele dvs.”. Și 65 de oameni și-au dat adresa lor. Din cauza aceasta știu numărul lor, pentru că mi-au dat adresele. Și când am spus aceste lucruri, preotul a ieșit în fugă din biserică ușa s-a trântit în spatele lui, iar eu m-am gândit: „Acum am dat de necaz”. Dar știți ce s-a întâmplat? El a fugit ca să-și scrie adresa. Și apoi s-a întors, mi-a dat adresa și mi-a spus: „Aș vrea să am aceste scrieri”.

De ce v-am spus toate acestea? Puteți predica în două sau trei feluri. Poți să te duci și să spui: „Voi toți sunteți greșiți! Învățătura trinității este greșită! Botezul cu care botezați voi, este greșit!”. Aceasta nu este predicare. Aceasta este o prostie. Să nu faceți așa ceva niciodată!

Nu spuneți că învățătura trinitară este greșită; nu spuneți că botezul este greșit. Prezentați modul corect și adevărul. Spuneți cam așa: „Unii oameni nu-L înțeleg pe Dumnezeu. Ei încearcă să-L cuprindă cu intelectul lor și apoi spun că sunt trei: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”. Și apoi mergi un pas mai departe și spui: „Dar în cea dintâi poruncă, Scriptura spune: «Ascultă Israele! Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, singurul Dumnezeu!»” Folosiți întotdeauna Scriptura. Nu atacați. Dacă tu ataci, atunci oamenii nu vor asculta. Dacă aș vrea să vă vorbesc, eu nu vă pot bate, eu trebuie să vă vorbesc. Mulți predicatori bat și atunci oamenii nu ascultă și ei sunt surprinși și spun: „O, Doamne, de ce se întâmplă așa? Eu am predicat, dar oamenii nu mă ascultă”. Tu nu ai predicat! Tu ai bătut și nu trebuie să faci asta. Trebuie să predici în dragoste. Și atunci tu poți spune: „Este un

singur Dumnezeu: în ceruri El este Tatăl nostru; pe pământ El S-a descoperit în Fiul, EMANUEL –Dumnezeu cu noi. Și El locuiește în credincioși prin Duhul Sfânt”. Poți spune: „Dumnezeu deasupra noastră, Dumnezeu cu noi, Dumnezeu în noi. Un Dumnezeu, descoperindu-Se pe Sine însuși în cer, pe pământ, în noi”. Și astfel tu nu ataci. Tu câștigi încrederea oamenilor.

La fel este și cu botezul. Tu nu poți spune: „Asta este greșit”. Spuneți doar ceea ce a spus Isus: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*” [Mat. 28:19]. Și apoi spuneți: „Isus a spus aceasta și noi trebuie s-o facem exact cum a spus-o El”. Și poți întreba: „Noi trebuie să botezăm în Numele... Care este Numele?” Și foarte politicoș spui: „Dumnezeu S-a descoperit în Vechiul Testament într-un Nume răscumpărător. Atunci când i-a vorbit lui Moise, El a spus: «*Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca Domnul – Iahveh*»” [Exod 6:3]. Iahveh era Numele Lui pentru acel moment, pentru că răscumpărarea lui Israel era acolo: Iahveh”. Mergi apoi un pas mai departe și spui: „Dumnezeu S-a descoperit într-un singur Nume în Noul Testament: «*nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți*»” [Fapte 4:12]. Mergi în Mat. 1.21: „*Îi vei pune numele ISUS, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale*”. Era Numele răscumpărător. Și continui în felul acesta. Apoi spui: „Dumnezeu S-a descoperit într-un singur Nume ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, într-un singur Nume slăvit: Domnul Isus Hristos”.

Și nu ataci. Mergi un pas mai departe și spui: „Dacă citiți cartea Faptelor, îl găsiți pe Pavel botezând în felul acesta, îl găsiți pe Petru botezând în felul acesta, îl găsiți pe Filip botezând în felul acesta”. Și apoi spui, politicoș: „Avem trei martori: în Ierusalim, în Samaria și în Efes. Avem trei martori și totul trebuie să fie hotărât pe [mărturia a] doi sau trei martori”. Și apoi continui cu un alt subiect. Nu stai prea mult la un subiect. Nu trebuie bătut prea mult un lucru. Nu, continuă. De aceea am spus: dacă predici, trebuie să predici cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Nu ca să te bați, ci ca să ajuți.

Eu am avut această experiență: am vorbit odată într-o adunare foarte mare, în India, într-un oraș unde erau mulți metodiști, un colegiu biblic metodist cu mii de oameni. Și eu am fost invitat să predic la acea

convenție. Învățătorii biblici stăteau pe platformă și eu știam că am la dispoziție un singur serviciu și Dumnezeu așteaptă de la mine să vorbesc tot planul lui Dumnezeu de mântuire. Am atins toate adevărurile biblice. Și rețineți, era o convenție metodistă, iar eu știam că trebuie să predic toate adevărurile.

Când am terminat m-am întors către învățătorii de pe platformă și le-am spus: „Domnilor, dacă am spus ceva în aceste două ore de predică, care nu a fost conform Cuvântului lui Dumnezeu, unul din dvs. să vină și să corecteze”. Nu a venit nimeni. Nu era nimic care să fie corectat, pentru că am predicat numai Adevărul. Am predicat botezul în Numele Domnului Isus Hristos, am predicat despre botezul Duhului Sfânt, am predicat mesajul timpului de sfârșit, despre semnele timpului și împlinirea prorociei biblice. Și după acest lung serviciu, frații aveau un film cu William Branham și eu am întrebat dacă este posibil să vedem acest film. Și am văzut filmul cu fratele Branham în acea convenție metodistă.

Dar ce a fost acolo? A fost dragostea lui Dumnezeu în inima mea, pentru acești oameni. Dacă te uiți de sus la oameni, tu nu poți purta [în spate] pe cineva la care te uiți de sus. Dacă vrei să porți pe cineva în spate, trebuie să te apleci, ca să poți să-l ajuți. Și asta este ceea ce avem noi nevoie. Cu cât Dumnezeu ne descoperă mai mult, cu atât ne simțim mai mici. Și Pavel a spus că tot ceea ce a primit el, era de la Dumnezeu. El nu avea nimic de la el însuși. La fel este cu mine, la fel este cu voi. Prin harul lui Dumnezeu am ajuns să-L cunoaștem pe Domnul nostru Isus Hristos prin descoperire divină și noi o numim „descoperirea lui Isus Hristos” și am primit toate celelalte adevăruri. Și mărturisim că Dumnezeu l-a folosit pe fratele Branham ca să ne descopere tainele ascunse care erau în Cuvântul lui Dumnezeu, din Geneza, din grădina Eden, până în Apocalipsa 22. Noul și Vechiul Testament au fost descoperite. Este o unitate. Nu este nicio contradicție în Scripturi, un lucru îl explică pe celălalt și este o singură mare unitate.

De obicei noi folosim ambele, Vechiul și Noul Testament. Știind că avem aici câțiva frați slujitori, aș vrea să subliniez din nou: dacă predicați, vă rog înțelegeți locul unde predicați, cât de departe puteți merge în prima predică și vă rog fiți atenți să nu aveți niște specialități pe care să încercați să le prezentați, ca să impresionați oamenii, ca și cum voi ați ști ceva special. Uitați-o! Dacă este doar la nivelul minții, dați-o. Trebuie să fie în

inimă, o descoperire divină și dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie acolo. Dacă predicați astfel, Dumnezeu vă va binecuvânta, Dumnezeu va deschide uși, El vă va da inimi și suflete. Nu vă certați niciodată. Mergeți doar o milă cu celălalt, pentru ca el să meargă două mile cu voi. Cred că înțelegeți aceasta.

Vreau să mai subliniez încă ceva ce deja am spus: nu predicați nimic, decât dacă puteți predica din Biblie. Nu știu dacă în țara voastră sunt învățături despre cele șapte tunete, dar știu că ele sunt peste tot. Și dacă-i întrebi pe acești frați: „Ce sunt cele șapte tunete?”, ei spun: „Ele sunt o taină”. Și dacă întrebi: „Ce taină?”, ei răspund: „O, sunt o descoperire deosebită”. Dacă-i întrebi: „Ce fel de descoperire?”, ei spun: „O, sunt o mare taină!” Dar nimeni nu știe ce este.

Unii spun că Isus a venit deja. Eu am un singur răspuns la aceasta: „Atât timp cât îl vedeți pe fratele Frank pe pământ, Domnul Isus nu a venit încă, pentru că atunci când vine El, eu plec”. El nu vine pe acest pământ, El vine în văzduh. El vine cu glasul, cu trâmbița lui Dumnezeu – voi cunoașteți Scriptura, 1 Tes. 4. Mulți încearcă să explice una și alta. Nu explicați nimic, spuneți doar ceea ce spune Scriptura și anume că Domnul va veni cu un strigăt, cu vocea unui arhanghel. Cine este arhanghelul? Cine știe? Cine este arhanghelul? Mihail, oricine o știe, o puteți citi în Noul Testament, în Iuda. Vă pot arăta din Apoc. 12, când mulțimea aceasta este luată sus, se desfășoară un război văzduh. Și cine se luptă? Mihail împotriva lui Satan. Totul este desăvârșit. Înțelegeți? Dar voi trebuie să rămâneți în Scripturi.

Unii spun că norul a fost revenirea lui Hristos. Norul a apărut înaintea deschiderii pecetilor. Eu am fost împreună cu fratele Branham. Exact la zece zile după ce ne-am despărțit, el a avut o viziune. În 22 decembrie el a văzut acel nor supranatural și șapte îngeri în acel nor, sub formă de piramidă. În 30 decembrie el a vorbit adunării despre aceasta și în 28 februarie anul următor, s-a împlinit.

Și acum vă dau un mic indiciu. În vedenia pe care a avut-o fratele Branham, el se apleca să ia un scaiete de pe pantaloni. Și a auzit un zgomot mare, ca o detonație, dar nu o singură detonație, ci ca șapte lovituri (detunături) puternice. Când a predicat, fratele Branham a bătut de șapte ori în amvon. Și această experiență, el a numit-o de multe ori „cele șapte tunete”.

Și acum frații au luat-o și au zis: „Aceasta este descoperirea capitolului 10 din Apocalipsa, totul s-a terminat”. Dar ei nu au înțeles. Eu am ascultat toate predicile pe care le-a predicat fratele Branham. Eu știu ce a predicat, eu știu ce a spus el. Dar acești frați nu predică ceea ce a predicat el. Dacă aș fi fost prezent, eu aș fi spus: „Opriți-vă, nu este așa cum spuneți voi”. Dar pentru că ei vin din America, aceasta este deja pentru ei o pecete. Ei pot spune ceea ce doresc. Și toți cei ce-i ascultă spun: „O, ce descoperire minunată din cer!”

America nu este cerul! Mulți frați se referă la fratele Branham, dar ei nu au o chemare la slujbă. Oriunde se duc, ei creează probleme, vin cu învățături noi și eu trebuie să repar tot timpul. Iată semnul că un om este trimis de Dumnezeu: el nu rupe bisericile, el nu vine cu specialități, ci predică întreg planul lui Dumnezeu. Așa că așteptați cu răbdare. Nu veți pierde nimic. Dumnezeu va avea toate lucrurile pentru tot poporul Său de pretutindeni. Ceea ce avem nevoie este răbdare. Eu cred că suntem foarte aproape de sfârșit. Vom vorbi în adunări despre timpul sfârșitului.

Aș vrea să închei acest serviciu. Sper că ați înțeles ceea ce a fost spus aici. Câți frați lucrători avem în seara aceasta aici? Să vă văd mâinile. Poate sunt diaconi, sau bătrâni... Sunt? Ați înțeles? Ați înțeles ce important este pentru voi? Este foarte important! Puteți face un lucru bun într-o manieră greșită. Și apoi dați vina pe oameni, dar nu vedeți că voi înșivă sunteți cauza. Sper că nu am jignit pe nimeni și că tot ceea ce s-a spus vă va fi de ajutor. Nu numai pentru frații slujitori, ci pentru toți frații, pentru toate surorile, pentru ca toți să ne găsim locul în Trupul lui Hristos, ca să putem fi sare și lumină în această lume și să fim folosiți de Dumnezeu într-un mod deosebit, ca să prezentăm acestei generații ceea ce am primit de la Domnul.

Vă doresc binecuvântările lui Dumnezeu și vă mulțumesc că ați venit. Avem încredere că Dumnezeu va aduce mulți oameni mâine, la fel și duminică și că lucrarea Domnului va înainta. Domnul să vă binecuvânteze. Amin! Să ne ridicăm pentru rugăciune. Poate un frate simte [nevoia] să se roage cu noi; să se roage... [...]

Poate aveți o cântare pe care o putem cânta împreună. „Numai să crezi”, sau o cântare pe care să o cântăm împreună.

Îl iubiți pe Isus? Atunci iubiți-vă unii pe alții. Isus a spus: „*Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste*

unii pentru alții” [Ioan 13:35]. Iubiți-l pe fratele vostru așa cum este el, nu încercați să-l aranjați¹. Iubiți-l așa cum este el. Dumnezeu ne-a acceptat așa cum suntem. Și dacă Dumnezeu ne-a acceptat așa cum suntem, să ne acceptăm și noi unii pe alții așa cum suntem. Și Dumnezeu va lucra cu fiecare din noi până când vom fi schimbați în chipul lui Isus Hristos. Lăsați ca dragostea lui Dumnezeu să domnească în inimile voastre. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Mulțumesc că ați venit. Dumnezeu să binecuvânteze această casă și pe voi toți și să vă facă o binecuvântare oriunde ați fi. Mulțumiri să fie aduse Domnului!

Noaptea trecută n-am dormit decât trei ore. N-am știut că vom avea această întâlnire, așa că nu voi mai rămânea aici prea mult. Aș vrea să mă retrag ca să mă odihnesc puțin. Ne vom vedea mâine la ora 17. Încă o dată vă spun „Dumnezeu să vă binecuvânteze”. M-am simțit ca acasă, am simțit prezența lui Dumnezeu. Domnul este aici, sunt sigur. Eu sunt sigur că El a vorbit inimii noastre. Vă veți aminti această zi și lucrurile care au fost spuse vă vor fi o binecuvântare. Domnul să vă binecuvânteze! Mulțumesc pentru traducerea foarte bună. Dumnezeu să te binecuvânteze.

[Un frate: „Aș vrea să întreb ceva... Dacă se poate face o rugăciune pentru vindecare, pentru mine. Sunt grav bolnav.]

Nu! Nu! Bătrânii bisericii sunt aici să se roage pentru bolnavi. Slujba mea este o slujbă de învățătură. Eu trebuie să rămân în lucrurile la care m-a chemat Domnul. Biblia spune: „*Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe bătrânii Bisericii*” (Iacov 5:14) – nu un slujitor dintr-o altă țară, ci pe bătrânii bisericii. Cei din biserica locală trebuie să aibă încredere în bătrâni. Este foarte important! Și dacă cei din biserică nu au încredere în cei ce predică, asta nu este bine.

Deci, eu nu fac acest lucru. O fac în adunările evanghelistice. Când avem adunări evanghelistice mă rog pentru bolnavi. Dar aceasta este Marcu 16, iar aici, unde sunt credincioși, se potrivește Iacov 5. Fiecare [text] la locul lui!

Domnul să vă binecuvânteze! Amin.

---

¹ Sau: să-l „reparați” (don't try to fix him up) – n.tr.